

Titel: Idyller og Samtaler.

Citation: "Idyller og Samtaler.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 11*, A.F. Stein, 1772, s. 9. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_011-shoot-w2_011_004_p9_bZONE1492606.pdf (tilgået 05. august 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 11

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

sede jeg Odin selv i Lyksalighed. Ikke vilde jeg bytte med ham. Ak nu liig Balldurs Fader. Stor var din Smerte for Balldur. Større min for Sigrid. Du har Guddoms Kræfter; men jeg, jeg føler Mennesket alt for meget. Paa hine Høye, der sloge vi Haand i Haand; Odin var vort Vidne; Thor anraabtes om Hielp. Ved et naadigt Blink viste han sig. Et Blink, Billede af vor Lyksalighed. Vore Arme vare sammensnoede, to Siæle gjorde til een, Tankerne stode afmalede i vore Øyne, mine Kinder blussede af Begiærlighed, dine af jomfruelig Undseelse; vi mærkte, vi saae, vi funde? intet uden os selv. Den gandske Verden var indsluttet i os, vi vare os selv nok. Drukne af Vellyst, og Skjoldunger og Ynglinger vare ikke til, Odin selv forsvandt for vort Sind. Hvorfor ikke ævig saa? Hvor korte ere de glade Øyeblik! Dog altid glade, saa længe vi vare sammen. Nu hørte vi Faarenes Brægen, nu Hestens Vrinsken, nu Oxens Brølen, nu Lerkens Slag, nu Frøens Qvækken. Men Hvorfor tier nu, nu alt? Naturen sørger, Dyrene ere tause, Fuglen synger ey meere: